

Szám.

z napot
amidőn
»egye-
lonyai
yesebb,
burger
nyinak,
gijelenő
elég a
csak el
unk mi
em. A
rdeke-
assága
Feri-
A. ur-
szában
a szol-
is rég
a még
neked
nyod-
nagy
hogy
nyája-
lapba
okon.
amért
vend-
n ven
mélyes
athal
Nim-
garay
t. —
godat
dbeli
jet ill
nem

ára

imn-
668

kis
i.

őület.

A KIS SZÓRAKOZOTT. (Lásd a 240. lapon.)

XXIII. kötet. 15. szám.

Ára negyedévre 1 frt 40 kr.
Megjelen hetenkint egyszer, 16 oldalon.

1882. október 8-án.

AZ ARANY ÓRA.

— Elbeszélés. —

(Folytatás.)

z FELIG meddig megnyugtatta volt a leányokat, mert ha Palkó vitte el az órát, akkor ő át is adja Aladárnak, hogy megkapja a száz forint jutalmát.

De ez a megnyugvásuk oda lett, mikor meghallották, mit dobol ki a kisbíró. Ha Palkó találta volna meg az órát, nem hirdetnék, hogy ellopták; egy pillanatra az jutott eszébe Lottikának, hogy Palkó talán megtartotta magának az órát. de Irénke azt mondta rá:

— Oh, az nem lehet. Van neki anyyi esze, hogy ilyet nem tesz. Jól tudja, hogy csak bajba keverné magát. Semmi hasznát nem venné az órának, de még el se adhatná, mert ha ilyen drága jószágot látnak efféle embernél, rögtön tudják, hogy nem juthatott hozzá becsületes módon Inkább fölvetette volna igaz úton a száz forintot.

Ez nagyon világos volt. De ha Palkó nem vitte el az órát, hát akkor ki vihette volna el? Ezt már aztán semmikép sem tudták kitalálni. Csak ugy titokban gondolt Irénke is Lottika is valamit, de annyira titokban, hogy még egymásnak sem merték megmondani, pedig soha eddig semmiféle titkuk sem volt egymás előtt. Csak Imre tudott valamit az óráról, azt mondta, hogy reggel a kezében volt . . . hátha ő..?

Ez a gyanu azonban olyan sértő volt kedves pajtásukra, hogy gondolni sem mertek rá sokat, sőt szinte szégyelték, hogy efféle csak eszökbe is juthatott. Hanem azért mégis nagyon nyugtalanok voltak:

nem tudtak se olvasni, se játszani s végre is fölkerekedtek, hogy megkeressék Imrét. Ő bizonyosan talál valami játékot, mely mulattatni fogja őket. És talán reggel óta megtudott valamit az óráról is.

Egyenesen Imreék házához mentek s akaratlanul eszökbe jutott, menyire más kedvök volt, mikor vagy egy hónappal ezelőtt legelőször jártak itt, hogy Imrét meglátogassák. Akkor vidámak, boldogok voltak, vigan ugrándoztak, virágot szedtek: most pedig olyan valami kellemetlen érzések van, mint a ki valami bünt követett el. Pedig hiszen tulajdonképen Aladár az oka mindennek.

Imrét nem találta otthon, de egy ismerős fiutól hallották, hogy a folyó mentén ment valahová.

— Talán a szigetre ment az órát keresni, szól Irénke. Siessünk utána!

Szaladtak. De a mint a szigetre vezető átjáróhoz értek, megpillantották Imrét, ki még tovább ment volt a folyó partján. Mikor a leányokat észrevette, el akart bujni a bokrok közé, de Irénke már megszűröl észrevette és rákiáltott. Meg kellett állania, de mikor a leányok oda értek, majdnem boszus arcot mutatott és gyorsan elrejtett valamit a zsebébe.

— Hová még? kérde Lottika.

— Sehova . . . csak ugy sétálok.

— Akkor hát sétáljunk együtt!

— Nem . . . jobb szeretném, ha most nem jönnétek velem . . . menjetek haza . . . jobb, ha ma délután senki sem lát együtt.

A két leányka meghökkenve nézett reá. Még soha sem szólt hozzájuk ilyen hangon. Es mit rejteget a zsebében? Hátha . . . hátha az órát!

E kínos aggodalomtól mindjárt megszabadultak ugyan, mert Imre izgatottságában megfeledezett arról, hogy rejtegetni akarja azt, amit a zsebébe dugott s gyors kézmozdulattal véletlenül előrántotta a titkos tárgyat. Ez pedig nem volt más, mint egy kis furó és egy véső.

Nagyon ártatlan portéka ez mind a kettő és máskor nem is csodálkoztak volna a leányok, hogy Imrénél látják, mert hiszen mindig szokott efféle szerszámot magával hordani. De most ugyancsak megijedtek tőle. Eszökbe jutott, hogy Imre a minap boszút fogadott Aladár ellen, mert épen utban van a kastély kertje felé, hol az Aladár csónakja van kikötve . . . az óra rejtélyes eltünése bizonyosan még inkább fölkelte boszuvágyát . . . hátha valami csinyt forral?

Irénke ki is mondta, amit gondolt.

— Oh Imre, te bizonyosan roszban töröd a fejedet . . . az Aladár csónakját akarod tönkre tenni, mint ő a tiédet . . .

— Ne törődjetek ti az én dolgaimmal! Menjetek haza! felelé Imre kedvetlenül.

De még mielőtt Irénke és Lottika elszánhatták volna magukat, hogy mit tegyenek, mikép térítsék el Imrét veszedelmes szándékától: locssanás hallatszott a víz felől s a következő pillanatban csónak lett láthatóvá, a csónakban pedig Aladár egymaga evezett.

Nem valami ügyesen forgatta az evezőt és mikor a parton észrevette Imrét és a leányokat, még inkább megzavardott, úgy hogy a csónak egyenesen neki ment a partnak és ott megakadt a nádas sekély vizében, egészen közel a parthoz.

Imre, a mint ezt látta, oda szaladt, s megfogta a csónak orrát. Olyan jó fia volt, hogy mikor bajt látott, elfelejtette, barátja vagy ellensége jutott-e bele, csak azt tudta, hogy segíteni kell; most is tehát erős lökéssel vissza akarta tolni a csónakot a mélyebb vízre. De Aladár, kit rossz lelkiismeret bántott, másra magyarázta Imre mozdulatát s azt hitte, hogy Imre egyebet forral. Mérgesen kiáltá:

— Ne nyulj a csónakomhoz, te sehonai csavargó! Takarodjál!

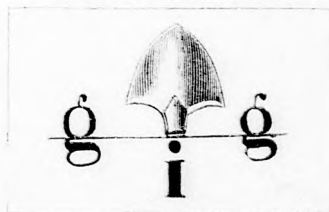
És egyuttal két kézre fogva az evezőt, Imre felé sujtott. Ha eltalálja, bizony akár agyon is üthette volna.

Imre hirtelen félrehajlott s az evező csak gyöngén érte bal karját. De a sértő, durva szavak és az ellenséges szándék újra felköltötték Imre haragját. Gyorsan megkapta az evezőt, kirántotta Aladár kezéből, aztán megtaszította a csónakot, úgy hogy az ismét szabadon lengett a vizen; ugyanekkor maga is beleugrott a csónakba és ütésre készen, magasan fölemelve tartotta az evezőt.

Mindez egy pillanat alatt történt s Irénke és Lottika rémülten látták a parttól, miként emeli Imre a nehéz evezőt Aladárra; ha lecsap, megöli. Kétségbeesetten sikoltoztak:

(Folytatása következik.)

KÉPREJTVÉNY.

A KÉRIM RÉPÁJA.

— Keleti mese, hét képpel. —

ol volt, hol nem volt, híres Ispahán városában volt valamikor egy kis fiu, a kinek Kérim volt a neve. Köztetek persze senkinek sincs ilyen neve, amin én egy esöppet sem esodálkozom, mert ti nem vagytok perzsák. Kérim pedig egy kis perzsa fiu volt és szegény özvegy édes anyjával híres Ispahán városának egyik legszegényesebb utczácskájában lakott.

A ki szegény, annak bizony mindennütt rossz a dolga, még Ispahán városában is. A kis Kérim nem igen érezte ugyan, hogy valami nagy baja volna, mert nap-hosszat kedvére játszhatott, futkosott és ha megéhezett, megszomjazott, az ő számára mindig volt valami harapni való az asztalfiában. Hanem a szegény édes anyja, az bizony szomoruan élt, reggeltől estig pihenés nélkül dolgozott, hogy megkeresse a mindennapi kenyerőket. Gazdag emberek számára készített gyönyörű himzéseket, mert a gazdagok ott még most is pompás aranyos himzésű ruhát viselnek, drága kendőket, sálakat s a szobáikban is gyönyörű szőnyegeket tartanak. Efféle léket készített Kérim anyja és Kérim sokszor elnézegette, mint görnyed a jó mama munkája fölött s mily gonddal, fáradsággal dolgozik. Mert abban a drága himzésben egyetlen egy szálacsának sem szabad eltévesztve lenni és a kis Kérim, a mint lassacsán nagyobbacska lett, fel tudta fogni, milyen nehezen keresi édes anyja a mindennapi kenyeret. Nem egyszer így szólott hozzája:

— Szegény jó anyácskám! Megállj csak, egyszer én legyek nagy és gazdag, akkor nem fogsz így fáradni, hanem kényelmesen ülsz a kereveten és mások fognak a te számodra himezni pompás ruhákat.

— Oh, Kérim, kedves kis fiam, nem gondolok én arra, hogy gazdag légy. Csak már dolgozni bírnál, hogy valamit segíthetnél.

— Már pedig én gazdag akarok lenni, felelt Kérim nevetve. Hát nagybátyám Hasszán nem gazdag-é? Pedig nem dolgozik semmit. Hát Szolimán nagybátyám? Egész nap ott heverész puha vánkosán, füstöl hosszuszáru csibukjából és nem törődik semmivel. Szeretném tudni, miért ne lehetnénk majd egyszer mi is úgy, ha nagy leszek.

— Nagybátyáid szerencsés emberek voltak, meggazdagodtak és most öregségre élvezik munkájok gyümölcsét. Ha olyan sorsra akarsz jutni, neked is dolgoznod kell.

— Hiszen én szívesen dolgoznom, de mikor nem akarsz semmit reám bízni, kedves anyácskám.

— Nem bizony, mert még kicsiny és gyöngé vagy.

— De azért valamit mégis csak végezhetnék már.

— Igemis, ha tudnál jól vigyázni, most épen végezhetnél valamit.

— Oh, nagyon fogok vigyázni, anyácskám. Mit tegyek?

— Ezt a himzést kellene elvinni Abdullah khánnak, a ki megrendelte a leánya számára. Tudod, abban a szép nyári lakban, ott a liget szélén lakik, a hol két héttel ezelőtt voltál velem.

— Oh tudom, nagyon jól tudom, sokszor jártam én már azon a tájon. Add csak ide a himzést, mindjárt elviszem.

— De nem fogod elveszíteni?

— Ne félj anyácskám. Nagyon fogok rá vigyázni.

A mama tehát oda adta neki a himzést.

— Aztán a pénzre is vigyázz, amit kapni fogsz. Két darab aranyat fognak adni, jól tedd el, mert ebből kell megélnünk jó ideig, míg újabb munkával el nem készülök.

— Oh, nem veszítem én el.

— A hatalmas Abdullah khánnak pedig mondd meg, hogy azért nem mentem magam, mert beteg vagyok, alig bírok megállani a lábamon.

Kérim hóna alá szoritotta a drága himzést és megindult. Vidám és büszke volt, hogy egyszer ő is végezhet valamit.

Szaporán lépegetett és csakhamar kiért a városból, a liget felé vezető utra.

A nap forrón sütött és Kérim ugyan csak megizzadt, de azért csak rakta apró lábait és szaporán és a világért meg nem állott volna.

— Legalább a fele utjáig nem pihenek, szölt magában. Amott a sziklánál van a fele útja, ott az árnyékban kissé leheveredem.

De mikor oda ért, már más valaki is pihent ott: egy hosszú szakálu nagy ember, bő kaftánban, fején magas süveggel. Ruhája ragyogó zöld bársony volt, olyan szép, hogy Kérim még soha sem látott szebbet. Meg is bánulta, de aztán odább akart menni.

— Ez valami nagy ur lehet, gondolá. Ilyen magam forma szegény fiúnak nem szabad oda ülni közelébe.

Az idegen azonban megszólította:

— Hová sietsz, kis fiam? Kié az a szép himzés?

— Azt az én anyácskám himezte a hatalmas Abdullah khán leánya számára s most oda viszem és kapok érte két aranyat.

— Soh'se fáradj tovább, megveszem én. Épen szükségem van rá, mert elvesztettem a kendőt, melybe ezt a csomagot, akartam takarni. Add ide, jól megfizetem, ne félj! Jobban, mint Abdullah khán.

Kérim habozva állt ott.

— Abdullah khán két aranyat ad, mondá végre.

— Az szégyen volna, felelt az idegen. Ilyen gyönyörű munka sokkal többet ér. Én adok neked érte valamit, ami gazdaggá tesz egész életedre.

Ezzel a csomagból, melyet ölében tartott, elővett egy kis répát, melyen még rajta volt a zöld levél is.

— Nézd, ezt adom a kendőért.

Kérim, bármily kis fücska volt, anynyit már mégis tudott, hogy egy darab répa bizony nem valami sokat érhet.

— Oh, azért bizony oda nem adom, mondá.

— Aztán elfordult és tovább akart menni. De az idegen megfogta és így szólt:

— Bolondos fiu, te nem ismersz s nem tudod, mit adok. Szerencsés csillag alatt születél, hogy velem találkoztál, millió és millió ember irigyelne értte. Tudd meg, hogy ez a répa többet ér, mint Abdullah khán minden kincse. Vedd el és ne aggódjál. Otthon ülted a répát a ház fala mellé és majd meglátod aztán, mi történik. Nem lesz többé gondja jó anyácskádnak.

— De igazán? Többet ér két arany-nál?

— Két arany hamar elfogy. Amit én adok, az gazdaggá tesz egész életedre.

— Akkor hát ide vele!

Odaadta a drága himzést és átvette a kis répát, aztán megindult haza felé. De alig ment egy pár lépést, megbánta a vásárt. Mit fog anyja mondani, ha aranyak helyett egy darab répát hoz haza. Megfordult, hogy még egyszer beszéljen az idegennel. Csak hogy ezt nem látta többé. — eltűnt, mintha a föld alá bujt volna.

Most hát nem maradt más hátra, mint haza menni. Nagyon lassan ment, de azért végre mégis csak hazaért.

— Hamar megjártad a nagy utat, fiacskám. Megkaptad a himzés árát?

— Meg.

— No's hát add ide.

Kérim oda nyujtotta a répát.

— Miféle hitvány répa ez? Dobjd el és add elő a pénzt!

— Ez nem hitvány répa, ez a répa gazdaggá fog tenni minket. Ezt kaptam a himzésért.

— Micsoda? Az én két heti keserves munkámért egy hitvány répát? Miféle esztelenség ez? Beszélj egymásután, mit csináltál?

Kérim elmondta, mikép jutott a répához. Anyja, bár különben jó és türelmes volt, most az egyszer mégis megharagudott.

— Oh, mért is biztam rád! De hát azt mégsem hittem, hogy ilyen esztelen légy s akármilyen gonosz csalónak oda add a drága portékát,

S ezzel haragosan megkapta Kérimet és úgy megrázta, hogy Kérim ijedtében elejtette a répát. Anyja pedig boszúságá-

ban lábával odább rugta a répát, úgy hogy ez messze gurult, épen egy kis gödörbe a ház falánál. Onnan is elakarta dobni, ki az utcára; de mikor lehajolt, hogy fölemelje, nem bírta kihuzni a gödörből. A répácska már gyökeret vert, olyan erősen, hogy lehetetlen volt megmozdítani.

— Hm, ez furcsa. Egy pillanat alatt hogy bennőtt a földbe.

Kérim is bámult, de ő mégis hamarabb beletalálta magát.

— Mondtam, ugy-e, hogy ez nem afféle közönséges répa. Várjuk csak türelemmel, majd lesz még abból valami.

Egyebet sem tehettek, tehát vártak, csakhogy vacsorára most már nem volt egyéb száraz kenyérmél. A répát nem eheték meg, ha akarták volna is.

Este, mielőtt lefeküdtek, megnézték a répát. Megint volt mit bámulniok. A répa akkorára nőtt, mint egy tizakós hordó s a fele kint volt a földből. Ha így nő nagyobb lesz az egész háznál.

Kérim szeretne volna ott lesni, mi történik a répával. De a míg ő ott állt, nem történt semmi s utóljára is megunta a várakozást.

— Majd meglátjuk reggel, gondolá és lefeküdt aludni.

Másnap korán reggel talpon volt és persze sietett a répához. De nem látta sehol.

— Nini, hát hová lett? Pedig ezen a tájon volt.

Répa nem volt azon a tájon a ház fala mellett, hanem volt valami egyéb: egy kastély, alacsony torony féle kunyhó, félig nyitott ajtóval. Kérim bámulva nézte.

— Micsoda házikó ez? Soha sem láttam itt.

Anyja is oda sietett s a mint a házikó ajtaját kinyitották, látták, hogy lépcső vezet benne lefelé, mélyre, olyan mélyre, hogy nem is lehetett a végét látni.

— Meg kell néznem, hova vezet ez a lépcső, szólta Kérim.

— Jaj ne menj le, kedves fiam, szólta anyja aggódva. Ki tudja, miféle veszedelem vár odalent.

De Kérim akkor már ott volt a lépcsőn és szaporán haladt lefelé. Száz meg száz lépcsőn ereszkedett le, mindig tovább és tovább, úgy hogy már szinte szédült

(Folytatása a 234. lapon.)

Bucsi az erdőtől.

*Bár hívós már az éjtel,
Bár bútladoz a lomb;
Még leng az esti szellő,
Még zöldel ott a domb.*

*Erdőnek rejtekébe
Besül a holtárgár,
Erdőnek rejtekétől
Bucsizik a madár:*

*„Isten veled, te erdő,
Immár itt nincs helyünk;
Isten veled, barátunk,
Mi messze elmegyünk.*

*Nem új hazát keresni
Szállunk át tengeren,
Hisz itt születünk benned,
É drága, szép helyen.*

*Csak eldelt keresni
Szállunk mi oda át.
De hozzád hogy ha térünk,
Akkor lelünk hazát.”*

OKTOBER.

(Folytatás a 231. laphoz.)

bele, a lépeső pedig még mindig nem akart véget érni. Kérim már szinte sajnálta, hogy megindult, és arra gondolt, hogy visszatér. De aztán mégis csak ment tovább lefelé.

— Az már csak szégyen volna, ha visszatérnék a nélkül, hogy valamit láttam volna. Meglehet, hogy már nincs is mesze a vége. Ha már idáig jöttem, megyek tovább is.

Alig hogy ezt mondta, végére ért a lépesőnek s egy nagy csarnokban találta magát, mely csillogó márványoszlopokon nyugodott. A falakon fényesen világító lámpások függtek.

— No lám, jó hogy el nem csüggedtem. Most már itt vagyok. Az igaz, hogy nem tudom, hol vagyok, de mindenesetre jó helyen járok, mert a bűvös répa juttatott ide. Bizonyosan itt akadok valami szerencsére.

Körülnézett, de a tágas csarnokban nem látott senkit, semmit.

— Ugy látszik, még tovább kell mennem. Majd csak találok valami ajtót.

Nem is kellett sokáig keresni. A csarnok tulsó

végéről gyönyörű ének hangzott fel s Kérim egyenesen abba az irányba indult. Csakhamar egy nagy függönyhöz ért, mely mögött világosság látszott.

Óvatosan bekukucsált a függöny nyílásán s egy második, még szebb csarnokot pillantott meg. Ez pedig nem volt üres. A függöny közelében pompás bársony váukosokon egy férfi feküdt. Gyönyörű ruhába öltözve, kezében lanttal, melyet ujjaival pengetett s egyszerismind szép dalt énekelt hozzá. Fekvőhelye rózsákkal volt teleszórva, előtte a földön pompás arany serleg állott, szinig töltve gyöngyöző borral. Körülötte pedig ragyogó tollu madarak röpkedtek.

Amint Kérím bedugta fejét a függöny között, a madarak ijedten röppentek fel s Kérím riadtan menekülni akart. De a dalnok meg sem mozdult fekvő helyéről, csak odatekintett Kérím felé és barátságos hangon mondá:

— Ne félj, nem lesz itt semmi bánatód, ismerlek. Te vagy az a szerencsés fiú, a ki oda fent a földön találkozta velem. Magam engedtem meg, hogy meglálogathass.

— De hát ki vagy te? kérde Kérím esodálkozva.

— Én Hafiz vagyok, a halhatatlan költő. Hallhattad híremet és azt is, hogy sok száz esztendővel ezelőtt éltem, jártam fent az emberek közt. Talán azt is mondták neked, hogy nem haltam meg, hanem titkos rejtekben élek, mert Allah, a mindenható ezt a kegyet adta nekem. Néha néha följárók és körülnézek. Velem találkozta tegnap s mert biztál bennem, megjutalmaztalak. Mondd, mit kívánsz, én teljesítem.

Kérím kissé meg volt akadva. Mit is kívánjon hamarjában? Még fülében csegett a dal, melyet az imént hallott s azért így szólt:

— Ha oly gyönyörű dalt tudnék zengen, a minőt most tőled hallottam, bizonyosan egészen boldog volnék.

— Jól van, legyen a kívánságod szerint, szólta Hafiz. Nézd amott fekszik egy aranyos kötésű könyv, vedd és vidd magaddal. Abban vannak legszebb dalaim. Mindennap megtanulhatsz egyet-egyét s az emberek gyönyörködni fognak benne, s ha eldalolod, meg is jutalmaznak gazdagon.

Kérím fölkapta a könyvet, megkö-

szönte szépen és megindult fölfelé a lépcsőn. Sokáig nagyon sokáig ment, azt hitte, sohasem jut többé haza. Anyja odafent szintén már régóta aggódva várta és azt hitte, hogy Kérím már odaveszett a titokzatos mélységben. De egyszerre csak kopogás hallatszott a lépcsőn és Kérím fáradtan ugyan, de minden baj nélkül kiugrott a szabadba.

Elmondta anyjának, mit látott és mit hozott s elhatározták, hogy a drága könyvet meg fogják tartani. Kérím minden éjjel megtanult egy-egy verset és másnap kiment a piacra s ott elszavaltta az összegyűlt sokaságnak s mindenki bámulta, tapsolta. Híre terjedt messze földön, még a sáh, a hatalmas uralkodó is meghallotta e hirt, palotájába hívatta Kérimet és gazdagon megajándékozta.

Most már nem kellett Kérím anyjának naphosszat dolgozni, kényelmesen, bőségben éltek. De Kérím ezzel nem érte be.

— Mit ér az, mikor mindig új meg új verset kell megtanulnom és az utcán szavalgatnom, hogy az emberek pénzt adjanak! Ez nagyon fárasztó és unalmas. Lemegyek én újra Hafizhoz, talán kapok tőle valami jobbat.

Fölnyitotta a titkos lépcső ajtaját és újra megindult lefelé. Most már nem félt, csak lépkedett szaporán, igyekezve, hogy mentül előbb ott legyen a fényes csarnokban. Nagysokára le is jutott és a mint a függönyön bekandikált, a halhatatlan költőt épen abban a helyzetben találta, mint első ízben.

— No's, mit kívánsz? kérde Hafiz nem is várva, hogy Kérím megszólaljon.

Talán nem volt szerencséd az ajándékkal, melyet adtam?

— Oh igen, nagyon szép és jó az, de hát... izé... hogy is mondjam...

— Csak mondd ki őszintén, látom, hogy valami egyebet kívánsz.

— Persze, hogy kívánok. Az nagyon unalmas, hogy mindig tanuljak és szavaljak. Ha nem teszem, az emberek nem adnak pénzt.

— És te fáradtság nélkül szeretnél kincseket birni ugy-e?

— Az bizony jobb volna.

— Ám legyen. Fogd ezt a kis kalapácsot. Menj az első nagy esarnokból balra, ott egy nagy barlangba jutsz s találsz aranyat, ezüstöt és mindenféle drágakövet. Törj a sziklából, a mennyit csak akarsz.

— Kérim nem mondatta ezt magának kétszer. Egy pillanat múlva már ott volt a nagy bolthajtásos barlangban és a szeme szinte káprázott, mert a szikla falai tele voltak gyémántokkal és más drágakövekkel. Hamarjában alig tudta, melyiket törje ki előbb. De azután neki látott

Eleinte nagyon örültek mind a ketten, hogy egyszerre olyan roppant gazdagok lettek, de egyszerre aztán az anya így szólt:

— Mit ér ez a sok drága kincs. Alig-alig fogjuk hasznát vehetni.

— Hogyan? Miért nem?

— Azért, mert az emberek roszat fognak gondolni rólunk, ha ilyen ritka drágaköveket látnak nálunk. Mindenki fürkészni fogja, hogy jutottunk hozzá, ezt pedig meg nem mondhatjuk s így utoljára is azt fogják himni, hogy loptuk valahol.

s a kis kalapáccsal kivájt a sziklából mindenféle drágaságot, míg végre anyyi volt, hogy többet már el nem vihetett.

— No, ez mára elég lesz. Ennyi kincse még a királynak sincs.

Alig bírta fölezipelni a tömérdek drágakövet s mikor anyjának megmutatta, ez persze összecsapta a kezét ámulásban.

Ezt Kérim is belátta és kissé megvakarta a fülét.

— Persze, persze, erre nem gondoltam. Valami okosabbat is kérhettem volna Hafíztól. No de már megvan, most nem tehetünk egyebet, mint hogy apránként adogatjuk el a drágaköveket.

— Ugy is tettek, de Kérim csakhamar tapasztalta, hogy anyjának valóban

igaza volt. Mikor elfogyott a pénzök és egy-egy drágakövet eladásra kínáltak, az emberek gyanakodva, csodálkodva néztek reájok s ilyenformán szóltak:

— Nagyon szép drágakő, igen sokat ér... de hát hol vettétek? Hiszen ti mindig nagyon szegény emberek voltatok a gyémánt pedig nem terem csak ugy uton-utfélen?

LEGELOL A KÜRTÖS LÉPKEDETT... (Lásd a 238. lapon.)

Kérim és anyja csak nagy ügyelbajjal tudtak szabadulni az ilyen kérdésektől. Egyszer-kétszer csak ment a dolog, de mikor harmad izben is megint elfogyott a pénzök és megint eladtak egy drága gyémántot, akkor már mindenfelé hirt terjedt, hogy az a ravasz Kérim meg az anyja bizonyosan meglopták a király kincstárát, onnan szerezték azt a sok pompás drágakövet. Kérimnek is fülébe

jutott, mit beszélnek róluk s ugyanesak megijedt és boszankodott is. Bolondság, hogy olyan oktalán vádat fognak reájok; de akár oktalanság, akár nem, amnyi bizonyos, hogy többé hasznát nem veheti a nagy kincsnek. Eldugva kell tartani s a sok drágaság mellett akár éhen is halhatnak.

— Lemegyek még egyszer... ámbár nem tudom, meg nem haragszik-e Hafíz...

mert hiszen már kétszer megadta nekem, amit kívántam . . . de mikor olyan rosszul jártam vele . . . talán segít rajtam.

De az alvilági látogatást egyik napról a másikra halogatta, ezalatt pedig mindinkább elterjedt a hite a Kérimék nagy kincsének. Meghallotta végre a király is és szintén gyanakodni kezdett.

Az ő kincstárában annyi az arany és drágakő, hogy szerét-számát sem tudhatni; onnan bizony elvihettek egész nagy eszmőt a nélkül, hogy hamarjában a kincstár őre észre vehette volna.

— El kell fogni azt a gyanus ficzkót az anyjával és kincseivel együtt, parancsolá a király.

MI KELL? (Lásd a 239. lapon.)

Megindult tehát egy csapat katona, erősen fölfegyverkezve, Kérimék lakása felé. Legelől a kürtös lépkedett (Lásd a képet a 237. lapon.) s a mint belefújt sipjába, az emberek jobbra-balra menekültek, mert tudták, hogy a hol ez a csapat megjelen, ott baj van, elfogják az embert és ki sem eresztik egyhamar.

Nem esoda hát, hogy Kérim és anyja is halálosan megijedtek, mikor látták, hogy a fegyveresek egyenesen az ő házikójok felé tartanak.

— Ide jönnek, elfognak, végünk van! kiáltá Kérim.

— Igen, és már késő menekülnünk! Meglátnak ha kimegyünk!

— Nem, még nem késő. Vegyük elő kincseinket . . . menjünk le a titkos lépcsőn, oda bizonyosan nem jönnek utánunk.

Kérim, a ki már kétszer járt ott, nem félt a titokzatos uttól, de anyja megijedt. Hátha valami veszedelem éri őket ott a rejtelmes mélységben? De nem volt sok idő a gondolkozásra, mert a katonák éppen befordultak az udvarra. Kérim és anyja gyorsan ott termettek a titkos lépcsőnél és hogy könnyebben lejussanak, a könyvet és a csomagba kötött drágakövet előre ledobták.

— Majd megtaláljuk odalent, szólt Kérim.

Alig mentek néhány lépcsőn le, egy földszakadékon át látták, hogy odafent az ajtó eltűnt és helyette megint csak egy közönséges répa van a fal alatt.

— Most már utánunk sem jöhetnek, szólt Kérim örvendezve.

— Igen, de mi sem mehetünk vissza, felelé anyja.

Akarták vagy nem, most már csak lefelé mehettek. Nagy sokára lejutottak a lépcső aljára, de Kérim nagy csodálkozására most nem az a fényes csarnok volt itt, hanem szép tágas kert terült el mindenfelé. A lépcső aljában pedig két kis kézi kocsi állt s az egyikben az a verses könyv feküdt, melyből Kérim azelőtt a szép költeményeket tanulta, melyekkel az embereket rászédte, mintha ő csinálta volna; a másikban meg a drágakövek voltak.

— Ejnye, de okosan estek ide, szólt Kérim. Legalább nem kell kézben hordoznunk. Így könnyen eltolhatjuk.

Tologatták a kis kocsikat s nem sokára egy oszlopos szép épület elé értek, mely előtt lanttal kezében ott sétált Hafiz, Allah kedveltje. A mint Kérimet megpillantotta, komoly arcczal kérdé:

— Ismét itt vagy? Mi kell? (Lásd a képet a 238. lapon.)

— Oh, nagy bajba jutottunk. Ime, visszahoztuk a könyvet is, a kincseket is, nem lettünk általok boldogakká. Pedig ígérted, hogy azzá teszesz.

— Igen, de te magad választottad, mi kell. Ám most harmadszor és utoljára még kívánhatsz valamit, de amit most kívánsz, attól többet el nem térhetsz.

Megijedt erre Kérim s szólan sem mert. Hátha megint valami olyat kíván, ami csak veszedelmére lesz? Végre is hát azt mondá:

— Én nem tudom, mi volna legjobb. Adj olyasmit, amit te legjobbnak vélsz.

— Szerencséd, hogy ezt felelted. Most már igazán gazdaggá és boldoggá teszek. Pedig nem adok semmit egyebet, csak egy jó tanácsot, melyet nem fogsz elfelejteni. Jó tanácsom pedig az: ne vágyakozzál arra, hogy könnyen juss kincshez és gazdagsághoz, mert maga a kincs nem ad boldogságot. Légy szorgalmas és iparkodó s becsületes munkád gyümölcsében nagyobb örömed lesz, mint a gazdagnak kincseiben.

Ezzel Hafiz eltűnt és Kérim — fölébredt. Bámulva nézett körül. Ott feküdt az uton, a szikla tövében, a hol először találkozott azzal az idegennel, kitől a bűvös répát kapta. Vagy talán nem is kapta, csak álmodta azt is? Bizony nem tudta eldönteni, hosszas gondolkozásra pedig

nem volt ideje, mert kezében ott volt a drága himzés, melylyel utnak indult.

— Ugy kell lenni... leültem az árnyékba és elaludtam. Jó, hogy csak álom volt.

És mikor hazakerült, nem beszélt többé arról, hogy kincseket találjon, hanem hogy munkás ember lehessen. Lett is belőle és boldog volt egész életében.

A kis szórakozott.

(Képpel a czimlapon.)

EJNYE Gyula, kis Gyulám,
Már biz ez nem járja ám!
Kérdegetlek hatszor is,
Még sem felelsz, kis hamis!

A—b: ab! És á—z: áz.
Ide nézz hát, jól vigyázz!
Mondjad hát no! Ej no, ej —
Hányszor intselek? Figyelj!

Ha szavam nem követed,
Jaj mi leszen belőled?
Soha, soha nem haladsz,
Tudatlan taeszkő maradsz.

MEGFEJTÉSEK ÉS MEGFEJTŐK.

A »Kis Lap« XXIII. köt. 13-dik számában közölt betűrejtvény megfejtése:

„Kis baba nagy mama ölében.“

Helyesen fejtették meg: Xántus Gáborka, Klug Nándor, Strék Erzsé és Kati, Kiszely Nándor, Jekelfalussy István, Szikszay Ferencz, Kováts Lujza, Redlich Arthur, Fligl József, Weisz Miksa és Elemér, Stein Rikárd, Herrich Melánie, Fejér Gizella, Moskovits Miklós, Gangel Gizella, Rupp Irén, Szandtner Ilona, Hönig Dezső és Jóska, Pórszász Károly, Mojszovics Vilmos, Ernye Hermin, Lövinger Laura és Rudolf, Steiner Olga, Kohn Sarolta és Giza (hiányosan) Vörös Gyula, Farkas Elza, Deutsch Győző és László, Rosenthal Giza és Jenő, Méhes Lenke, Deutsch Ignác, Csávossy Melánie, Gizi és Náci, Strausz Margit és Kornélia, Weiss Mariska és Klára, Frisch Ilona és Ágoston, Dóry Feri és Frigyes, Spilenberg Mariska, Groszmann

Róza, Keresztes Ilonka, Schlesinger Terka, Berger Teréz és Lilla, Kohner Alfréd és Jenő, Markó Gizella, Szily Margit és Teri, Korbuly Imre, Hevessy Klárka, Strassburger Malvina és Olivia, Kopits János, Szentirmay Béla, Baumgarten Gizella, Molnár Ilka, Engel Simon, Schwarcz Berta, Messer Arthur, Hánakám Ottilia, Práger Ilka, Emma és Gyula, Szeszler Lajos, Sebastiani Izabella és Hortense, Jakab Emil, Bleier Hermin Eisenberger Klára és Olga, Korányi Ilus, Brief Szidónia, Mauritz Juliska és Gyula, Gottheim Mariska, Kirkorovits Ilona és Zsenni, Szűsz Ilka, Kiss Károly, Schön Miklós, Tomka Sarolta, Pete Janka, Moskovits testvérek, Maderspach Julka és Janka, Tarnai Albert, Graus Aladár, Jeney Kornélia, Vagyon Margit.

*

A »Kis Lap« XXIII. köt. 12-ik számában közölt képrejtvény megfejtését utólag még be-
küldték: Weisz Mariska és Klára, Török Béla, Strausz Margit és Kornélia.

GYÁSZ.

A 6¹/₂ éves Majthényi Alice kis társatok, mult hó 20. kimult. A gyászjelentés azt mondja, hogy hosszas szenvedés után, az érző szív még inkább elszorult a bánattól, ha meggondolja, hogy egy ilyen kiesi élet keretében is már a hosszas szenvedés helyet talált.

Béke a kedves gyermek poraira!

F. b.

Jótekonyság.

A szegény gyermek-kórház javára adakoztak még:

Berger Teréz és Lilli 1 frt., Brankovics Vilma 60 kr., Bleier Hermin 1 frt., Nagy Mariska 2 frt., Vagyon Margit (mint eredményét egy szegény gyermek kórház javára rendezett színi előadásnak Szeniezen) 7 frt. — A már eddig kimutatott 658 frt 76 krral együtt összesen 670 frt 36 kr.

Az Ég állása legyen a kegyes kis adakozókon.

Forgó bácsi.

Felelős szerkesztő: **Forgó bácsi.** Kiadó-hivatal: Budapest, Barátok-tere 3-ik sz., Athenaeum-épület. Budapest, 1882. Nyomatja a kiadó-tulajdonos: **Athenaeum** irodalmi és nyomdai részv. társulat.